

[Helge Sander]

toskatten, men omvendt kan vi godt se, at det er et forslag med visse perspektiver. Vi har allerede oplevet, at det udgiftspolitiske måltal er overskredet med mere end 10 mia. kr., og så har man her det perfekte instrument til en yderligere forøgelse af det i forvejen alt for store skattetryk.

Men ser vi mere præcist på, hvordan de nye arbejdsmarkedsbidrag er skruet sammen, må det undre, at man har valgt en ren socialdemokratisk model, hvorefter bidragene opkræves som en fast procent af hele lønnen. Det stemmer på ingen måde med de ydelser, man får for sine bidrag. Det er jo således, at de højestlønnede skal betale mest til dagpengesystemet, men får langt den mindste dækning. Der burde, føler vi, som et minimum have været et loft over bidraget fra den enkelte. Det ville også have svaret meget bedre til hele ydelsesstrukturen.

Regeringen indfører nu et aktiveringsbidrag, som skal dække efteruddannelse og dermed afløse AUD-bidraget. Store funktionærgrupper har ingen mulighed for at få glæde af f.eks. AMU-uddannelserne. Det opretholder regeringen. Men alligevel skal disse grupper med den nye opkrævningsmåde betale mere til AMU-systemet.

Der er ikke tale om rigtige arbejdsmarkedsbidrag, men alene om en ny skatteskrue. Det må stå helt fast, også efter de seneste ugers behandling. Vi ser det tydeligst, når talen falder på fond 3. Hvordan tror regeringen at bidrag til barseldagpenge, for slet ikke at glemme sabbat og børneorlov, skal hjælpe til at forbedre strukturerne på vort arbejdsmarked? Her er der rent ud sagt tale om en ny skattefinansiering af rent sociale udgifter.

Men ændringsforslagene rummer dog enkelte lyspunkter, som jeg også føler grund til at kvittere for. Det er absolut glædeligt, at regeringen fastslår, at der først kan blive tale om virksomhedsbidrag fra 1997; tiden er absolut ikke til at øge ledigheden med nye afgifter. Og det er ligeledes glædeligt, at udbetalinger under Dansk Skibsregister friholdes. Alt andet ville også have været en klar underminering af den gode konstruktion, som den tidligere regering fik gennemført. Vi erkender altså, at der er forbedringer i ændringsforslagene.

Men vi kan fortsat ikke acceptere lovforslaget. Forslaget er så fundamentalt fejlslagt, at

ændringer i småtingsafdelingen ikke kan ændre vores grundlæggende opfattelse, hvorfor Venstre dels klart må sige nej til bruttoskat, dels tage afstand fra det foreliggende lovforslag.

Lilli Gyldenkilde (SF):

I SF er vi ikke principielt modstandere af det, der kaldes for bruttoskatten. Vi har i årevis stillet forslag om, at alle skulle være medbetalende til dette system – også alle lønmodtagere, som hidtil ikke har bidraget, fordi de ikke har været medlem af en a-kasse. Vi har kaldt det noget andet, vi kaldte det, at alle skulle betale solidaritetsbidrag, men princippet er stort set det samme. Så det har vi intet imod, tværtimod.

Men hvis vi ser på, hvordan fordelingen er lagt i det foreliggende forslag, altså hvem der skal betale, og hvornår der skal betales til arbejdsmarkedsfondene, så må vi sige fra.

Arbejdsgiverne kommer ikke til at betale en krone til dette her før tidligst i 1997. Og jeg må indrømme, at jeg efter debatten under førstebehandlingen anser det for tvivlsomt, om de til den tid kommer til at betale til det. Sådan synes vi det ligger. Derimod skal arbejdstagerne betale rigeligt.

Vi finder også, at staten mindst skal fastholdes på 50 pct., og derfor er vi ikke tilhængere af denne »en tredjedel, en tredjedel, en tredjedelsmodel«, som i øvrigt heller ikke er rigtig. Men jeg må sige tillykke til Det Radikale Venstre, fordi de har fået deres forslag igennem. Vi støtter det som sagt ikke.

Derimod havde vi gerne set, at staten var blevet fastholdt på de 50 pct., for det er vigtigt, at staten – og hermed Folketinget – hele tiden er klar over, at vi også har et medansvar for, hvordan arbejdsløshedsudviklingen foregår. Det har man jo især mulighed for, når staten fastholdes på en bestemt procent. Så skal man diskutere den procent og dermed samtidig arbejdsløsheden, og det finder vi er vigtigt.

Vi mener også, det rigtige ville være, at arbejds-giverne kommer til at betale for de første otte dages ledighed. Vi har et problem, som hedder korttidsparkering på dagpengesystemet, og det var rigtigst at løse det, samtidig med at vi pålægger arbejds-giverne at betale mere til dette system. Og det kunne have været løst bedre ved, at vi siger, at arbejds-giverne